

ad 36) Bestemmelsen er unødvendig og højst uheldig. Hvis f. Eks. en Ejer efter Lejers Ønske har lovet en Ombygning, som koster f. Eks. 2,000 Kr., paa Betingelse af f. Eks. 300 Kr. Lejepaalæg, og Nævnet kun vil tillade f. Eks. 150 Kr., saa skulde Ejeren være tvungen til at udføre Ombygningen paa Vilkaar, som han maaske slet ikke er i Stand til, og som han aldrig er indgaaet eller har villet indgaa paa.

Resultatet vilde blive, at Aftale mellem Lejer og Ejer om Forandringer blev farlige og sandsynligvis omtrent umuliggjort.

ad § 11. 37) I 2det Stykke indsættes i Stedet for Ordene: „naar der tilvejebringesforskelligt Resultat“: „naar Sagen tidligere har foreligget urigtigt eller ufuldstændig oplyst uden væsentlig Skyld fra den Parts Side, der har begæret Genoptagelsen, samt der er Grund til at antage, at de nu foreliggende Oplysninger vil medføre et andet Resultat“.

ad 37) Det synes stemmende med moderne Aand, at der i videst muligt Omfang gives Lejlighed til paa ny at faa en daarlig oplyst Sag prøvet, for at der kan tilvejebringes det retfærdigst mulige Resultat; særlig Hensynet til, at Parterne i saadanne Sager hyppigst ikke benytter juridisk Assistance, bør formentlig medføre, at saadan Genoptagen ikke for stærkt gøres afhængig af, at den tidligere mangelfulde Oplysning ikke kan tilregnes vedkommende Part.

38) 3die Stykke affattes saaledes: „Nævnenes Kendelser kan, inden 4 Uger efter at være meddelt Parterne, paaklages af disse ved de ordinære Domstole uden Hensyn til Sagens Værdi og i øvrigt efter de for Appel af ordinære Fogedkendelser gældende Regler, idet Nævnene betragtes som Underinstans“.

ad 38) Det juridisk set betænkelige ved, at Nævnenes Kendelser i Regelen er inappellable, er jævnlig fremhævet.

Vi foreslaar her at gaa den Vej at lade Nævnene fungere som Underinstans.

39) I 5te Stykke, 1ste Linie, efter „Nævnet“ indsættes „med 3 Dages Varsel“.

ad § 14. 40) I 5te Stykke indsættes efter „§ 2“: „2det Stykke, 3die Punktum, samt“.

ad 40) Det synes urimeligt ikke at give de Organisationer, som gør Indstilling om Valg til de almindelige Nævn, den samme Adgang her.

41) I Slutningen af sidste Stykke indsættes efter „Nævnets Kendelse“: „hvorhos denne Opsigelse altid bør godkendes, naar Ejeren selv vil benytte de paagældende Lokaler til Brug for sin Forretning“.

ad 41) Hensynet til Ejendomsretten synes at tale imod at stryge den Regel, der findes i den nugældende Huslejelov, og vi foreslaar at føre den tilbage til den i Huslejeloven af 23. Febr. 1917 givne ubetingede Form.

ad § 16. 42) Ordene „udenfor København“ udgaar.

ad 42) Da slige blandede Forretningslokaler udkræver den samme specielle Fagkundskab som rene Forretningslokaler, synes det urimeligt ikke ogsaa at give København Adgang til at gøre Brug af Lovforslagets nye Regler.

ad § 17. 43) §en udgaar.

ad 43) Under Hensyn til, at det turde være en ren Undtagelse, at en Ejer uden fornøftig Grund lader en Lejlighed staa ledig, idet han derved i Regelen vil lide et økonomisk Tab, synes det lidet paakrævet, at det offentlige, væsentlig af teoretiske Grunde skal have Adgang til at gøre et sligt Indgreb i Ejers Ret, hvilket vil kunne give Anledning til megen Vilkaarlighed og til en uheldig Indblanding i Ejers og eventuelt andre Personers (eventuelle Liebhaberers) private Forhold. De Vilkaar, hvorunder denne Ret gives Kommunen, synes ogsaa at gaa Ejers materielle Ret altfor nær, idet det navnlig ikke er absolut givet, at Ejeren har forsømt noget, fordi han ikke inden det satte Varsel har fundet en Lejer, som han finder acceptabel. De nævnte Betragtninger gør sig specielt stærkt gældende overfor Forretningslokaler, hvor det økonomisk og forretningsmæssigt set hyppig vil spille en særlig stor Rolle for Ejeren, at der ikke gribes fejl med Hensyn til Antagelse af en Lejer, ligesom det synes uforsvarligt at tillægge det offentlige